

عنوان مقاله:

آمایش سرزمین و نقش آن در توسعه آموزش عالی

محل انتشار:

اولین همایش ملی آموزش در ایران 1404 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

یحیی معروفی - استادیار، برنامه ریزی درسی، دانشکده ادبیات دانشگاه بوعلی سینا

عبدالله عبدی - دانشجوی کارشناسی مدیریت آموزشی دانشگاه بوعلی سینا

علی نظری - دانشجوی کارشناسی مدیریت آموزشی دانشگاه بوعلی سینا

خلاصه مقاله:

برنامه ریزی توسعه منکی بر رویکرد بخشی در کشور، مانند اغلب کشورهای جهان به عدم توازن منطقه ای، حاشیهای شدن برخی مناطق، گسترش نابرابریهای سرزمینی و اتلاف منابع و توانمندیهای منطقه ای منتهی شده است. آمایش سرزمین با رویکرد همه سو نگر در چارچوب توسعه فضایی در جهت مقابله با پدیده بی تعادلی و ارائه راهکارهای مناسب برای توسعه متوازن، همه جانبه و پایدار در سطح سرزمین تلاش می کند. امروزه آمایش سرزمین مبنای انواع برنامهها اعم از ملی و منطقه ای را تشکیل می دهد و نظام آموزش عالی نیز از این قاعده مستثنی نیست. یافته های حاصل از آزمایش سرزمین، با تاکید بر مناطق و پیمایش دقیق آنها، نقشه جامعی است که تواناییها، قابلیتها، فرصتها و نقاط ضعف هر منطقه از کشور را با دقت به نمایش می گذارد. برنامه ریزان آموزش عالی باید با اتکاء به یافته های آمایش سرزمین و با وقوف به اهمیت واحد منطقه در برنامه ریزی آموزش عالی، متناسب با مقتضیات فرهنگی و تاریخی، زمینه تحقق عدالت اجتماعی، برابری فرصتهای آموزشی را در هر منطقه فراهم سازند. در این مقاله ضمن تبیین مفهومی آمایش سرزمین، جایگاه و نقش آن در توسعه آموزش عالی کشور بررسی شده است. یافته های پژوهش حاکی از آن است که تاثیر فعالیتهای آموزش عالی از دیدگاه آمایش سرزمین مشخص نبوده و در این مطالعات، به اهمیت آموزش عالی در چارچوب بخش خدمات به صورت کلی توجه شده و فاقد رهنمود های لازم برای تصمیم گیری در مورد مکان سرمایه گذاریهای جدید آموزش عالی می باشد.

کلمات کلیدی:

آمایش سرزمین، برنامه ریزی توسعه، دانشگاه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/133078>

